

ת"פ 41615/05 - מדינת ישראל נגד ראמי שחادة

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 41615-05-21 מדינת ישראל נ' שחادة
בפני כבוד השופט שלמה בנגאי

בעניין:

מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה	המאשימה
ראמי שחادة באמצעות בא כוחו עו"ד מ. תלחמי מטעם הסניגוריה הציבורית	הנאשם הנאשם נגד

הכרעת דין

כתב האישום:

airyouti כתוב האישום התרחשו בעיצומה של מערכת צבאית בין מדינת ישראל לארגון החמאס ברצועת עזה, אשר כונתה "מבצע שומר החומות". במהלך השעות והימים שקדמו לאיירועים בכתב האישום, הייתה נתונה האוכלוסייה האזרחים במדינת ישראל תחת מתקפה של מאות רקטות. בה בעת, התעורר גל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ, על רקע לאומני-גזעני, שככל תקיפות כלפי כוחות המשטרה והביטחון, וככלפי אזרחים יהודים וערבים.

בתאריך 13/5/21 בשעה 22:00 לערך, התקהלו באזר חוצות שפרעם, שבשפרעם, שירותים אנשיים, חלקים רעולי פנים, וזאת מבלי שקיבלו אישור או רישיון לכך ממשטרת ישראל.

המשתתפים בהתקלות חסמו כביש במקום, השוטרים קראו להם להפסיק, אך המשתתפים לא שעו לкриאותם, ידו אבנים וירו זיקוקים לעבר השוטרים, תוך כדי שקראו בкриאות, בין היתר, "אללה أكبر", "נפدق يا אקצא", וכן, קיללו את השוטרים, והכל תוך הפרת השלום והסדר הציבורי, באופן שיש בו להטיל איימה על הציבור.

השוטרים, בהם קצין המשטרה, כמאל פארס, החלו לאגף את המתפרעים, בהם הנאשם, שהוא לבוש בגדים שחורים, ועל פניו צעיף בצלב אפור-שחור. הקצין פארס זיהה מספר מתפרעים רעולי פנים רצים לכיוונו, הוא תפס את הנאשם מביניהם, אחז בחולצתו, והפילו ארצתו, במטרה לעוזרו. הנאשם התנגד למעצרו, תקף את הקצין, בין היתר, בך שהיכה

אותו באגרוף בפנים, בכונה להכשילו בתפקידו, ולבסוף הנאשם נעצר, בסיווע של שוטרים נוספים.

כתוצאה מהאירוע וממעוונו של הנאשם, נגרמו לשוטר פארס כאבים בפנים ובצואර, שפושע שטхи בשורש כף היד ימין, נפיחות קלה כمفорт בכתב האישום, והוא נזקק לטיפול רפואי.

לאור האמור, מייחסות לנאשם עבירות של התפרעות - עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ותקיפת שוטר בניסיבות מחמיות - עבירה לפי סעיף 274 (1) לחוק העונשין.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

הנאשם כפר בכך שהיו מהומות והפרות סדר בארץ, ובשפרעם בפרט, כمفорт בפתח כתב האישום, הוא כפר בקיומה של התקהלות אסורה במקום בו נכח בשפרעם (ה גם שבסיכוןו נקודת ההנחה הייתה כי אכן הייתה זירת התפרעות במקום), טען שפיזרה של התקהלות לא הייתה חוקי, ועקב כך גם מעצרו לא היה חוקי. בסיכון הרחיב את גדר הכפירה, טען שלא ניתנה הוראת פיזור, ככל שניתנה היא לא הייתה חוקית, ולהילופי חילופין הנאשם לא שמע אותה. כמו כן, כפר בכך שתקף את הקצין פארס.

הנאשם הודה שנכח במקום, לבש שחורים ועתה לפני צעיף אפור שחור, אך טען שנוכחותו במקום הייתה מקרית, ומטעמי סקרנות גרידא, נכח ההוראה ששמע.

דין והכרעה:

להלן אדון בנקודות המחלוקת, סדרן, תוך ניתוח ראיות הנסיבות, בזיקה לגרסת ההגנה, ואזקק מהן ממצאים ומסקנות.

נקודות המחלוקת הראשונה: מהומות והפרות הסדר בארץ ובשפרעם -

המהומות ברחבי הארץ בעקבות מבצע "שומר החומות", כמו גם בשפרעם, באותו עת, הם נחלת הכלל, ובבחינת ידיעת שיפוטית, שאינה מצריכה ראייה, כפי שנפסק אודוט מצב בטחוני מלחמתי - בג"ץ 141/81 **עד עקרית כפר רמה ואח' נ' ממשלה ישראל ואח', פ"ד לו (1) 129, 131; פינוי עמונה - ע"פ (ירושלים) 17-09-17 6570-09-17 מדינת ישראל נ' אשבל ואח' ישראל נ' דור עובד (2018); פרטי הפיגוע בדומה - ת"פ (ירושלים) 31377-10-16 מדינת ישראל נ' אשבל ואח' (2018); הפיגוע והמהומות בהר הבית - ת"פ (חיפה) 49376-08-17 מדינת ישראל נ' ראייד סאלח מחאג'נה (2019).**

לכן, אין הנסיבות נדרשת להוכיח זאת, אך עשתה כן. עדי הנסיבות השוטרים, העידו ומסרו, שבזמןם הRELBNUTIIM של כתב

האישום, על רקע מבצע "שומר החומות", התעורר גל רחוב של הפרות סדר והטרוריות אלימות ברחבי הארץ, בערים המעורבות, ובכלל זה, בשפרעם, על רקע לאומני-גזעני, שכלל מעשים אלימים והפעלת כוח כלפי כוחות המשטרה והביטחון, הפעלת הכוח מצד הפורעים, כלליה יידי אבניים, ירי זיקוקים, זכויות.

הकצין סאלח באדר (**להלן: "באדר"**) סיפר כי אותה עת שימש כקצין אג"מ של תחנת שפרעם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום התנהל מבצע "שומר החומות". בתוככי הארץ החלו מהומות והפרות סדר בערים מעורבות, מתוך הזדהות עם האוכלוסייה הפלסטינית. הפרות הסדר כללו פגיעה בשוטרים, רכש ואזרחים, תוך הפרות הסדר הציבורי ושיבוש החיים. לפי עדותו, בשפרעם התמודדה המשטרה עם 6 או 7 זירות של הפרות סדר. ההמון הفورע, שברבו היה רעל פנים, ניסה אף לפוץ לתחנת המשטרה, ובכביש 79 המתפרעים ידו אבני, השליכו בקבוקי תבערה, וחסמו כבישים תוך קריית קריאות גנאי לאומניות (ראו עמ' 6 בש' 31 ועמ' 7 בש' 1-3).

הकצין كامل פארס (**להלן: "פארס"**), סיפר אף הוא על הפרות הסדר וההפגנות האלימות ברחבי הארץ בכלל, בדגש על הערים המעורבות, ועל שפרעם בפרט, בתגובה על מבצע "שומר החומות" והתרחש בעזה. גם הוא, כמו הקצין באדר, היה חלק מהכוח שהתמודד עם הפרות הסדר בשפרעם, שם הפורעים ירו זיקוקים וידו אבני לעבר כוחות השיטור (עמ' 17, בש' 18-34).

بعدותם של באדר ופארס אודות מהומות בשפרעם, תומכות גם עדותם של השוטר רושדי גאנם (**להלן: "רושדי"**), השוטר לidor פרץ, והשוטר ג'אדי ابو שרק, אשר תיארו כולם, מהומות ומתרעים אשר שרפו צמיגים וידו אבני, גולות זוכיות ובקבוקי תבערה לעבר כוחות הביטחון, בעודם מקללים וקוראים קריית גענית לעברם, תוך הנפת דגלי אש"פ (ראה עדות רושדי בעמ' 37 בש' 23-6; עדות פרץ בעמ' 41 בש' 34-30 ועמ' 42 בש' 10-13; עדות ابو שרק בעמ' 31 בש' 16-17).

ציוון, כי גם הנאשם עצמו בעדותו, מחזק את הדברים שנשמעו מפני עדי התביעה בנקודה זו, הוайл והוא העיד שהגיע לחוצאות שפרעם, ובחזון בהמון אשר התקהל במקום וצעק, הבחן בירית זיקוקים, והשלכת רימוני הלם לפיזור ההתקהלות, אם כי טען, כי נקלע למקום באקרה ומתרע סקרנות (עמ' 47, בש' 14-16).

על יסוד כל האמור, נקבע כי מהומות שבשפרעם התרחשו בעיצומה של מערכת צבאית, אשר כונתה מבצע "שומר החומות" בעזה, וכי בה בעת, התעורר גל של הפרות סדר והטרוריות אלימות ברחבי הארץ, על רקע לאומני-גזעני, לרבות בשפרעם, שכלל השחתת רכוש ותקיפות אלימות כלפי כוחות משטרה והביטחון.

נקודות המחלוקת השנייה: חקיות פיזורה של ההתקהלות האסורה, השתתפות הנאשם בהפרעות וחוקיות מעצרו של הנאשם

מחומר הראיות עולה, וכך גם נקבע בזאת כמצאות, כי בזמן הרכבתם לכתב האישום, הייתה התקהלות אסורה

באישור חיצות שפרעם, המורכבת מעשרות רבות של רעולי פנים, שהתגוזדו במקומם, וצעקו קריאות גנאי לאומניות, קיללו את השוטרים, ידו לעברם אבנים, ירו עליהם זיקוקים, והפכו את השлом והסדר הציבורי.

הסניגור בסיכון לא חולק על כך שהייתה במקום זירת התפרעות. לטענתו הנאשם למקומות ההתקהלות מטען סקרנות ובקרה, לא עשה מעשים שישו באופן ישיר או עקיף למתרפעים. לחייבון טען, כי לא הייתה הוראת פיזור, וככל שהייתה, היא לא הייתה חוקית, ואם הייתה הנאה לא שמע אותה, لكن מעצרו של הנאשם לא היה חוקי (סעיף 1(א) עם 1 לסיכון).

חוקיות פיזורה של ההתקהלות האלימה

הוראת סעיף 152 לחוק העונשין, שמכוונה מיוחסת לנאה עבירות ההתקהלות בכתב האישום, קובעת כדלקמן:

"התקהלות אסורה שהחלו לבצע בה את מטרתה בהפרת השלום שיש בה כדי להטיל אימה על הציבור, הרי זו התפרעות, והמשתתף בהתפרעות דינו מאסר שנתיים".

הוראת סעיף 153 לחוק העונשין, דנה בדרך פיזורה של התקהלות אסורה, וקובעת כך:

"ממונה על מחוז, או קצין מחוז, או שופט בית משפט שלום, ובהדרם, שוטר בדרגת מפקח משנה ומעלה, הרואה שלושה אנשים לפחות, מתפרעים, או חשש מהם עודים להתקרע, רשאי, לאחר שהודיע על נוכחותו בתקיעת חצוצרה, בשיריקת משרוקית או בכל אמצעי כיווץ באלה, או בירי מאקדח, להוראות להם שיתפזרו בשקט".

הוראת סעיף 154 לחוק העונשין, מוסיפה וקובעת כך:

"אם עברו זמן סביר לאחר ההודעה וההוראה לפי סעיף 153, או לאחר שמתן ההודעה או ההוראה נמנעו בכוח, מוסיפים אנשים במספר כאמור להתקרע, רשאי כל המוסמך ליתן הודעה וההוראה כאמור, או שוטר, או כל אדם המשיע בידם, לעשות כל הדרוש כדי לפזר את המוסיפים להתקרע או לתופסתם, ואם מישחו מתנגד לتفسה, יכול המוסמך להשתמש בכוח הדרוש, בדרך סבירה, כדי להתגבר על ההתנגדות, ובכל משפט פלילי או אזרחי, לא ישא באחריות, אם גרם פגיעה או מוות לאדם או נזק לרכוש".

כפי שנקבע, על יסוד הראיות, מדובר בהתפרעות. המחלוקת העיקרית נוגעת לשאלת חוקיות פיזורה, ומעצר הנאשם אגב כך.

הڪzin באדר, מסר בעדותו שקרה והכריז למפגינים, שמדובר בהתקהלות אסורה ולא חוקית, וביקש שיתפזו, ובתגובה לכך, ידו המפגינים אבנים וירו בזיהוקים לעבר השוטרים באופן מסכן חיים (עמ' 12 בש' 18-16). עדותו של באדר מתקבלת על בית המשפט, לא נסתרה ולא הופרכה. עובדה זו אף נתמכת בעדותו של רושדי, אשר נשאל האם הייתה קריאה של פקד פארס לעבר מתפרעים להתרזרז והאחרון השיב: "**אני זוכר שהיתה קריאה, יכול להיות שבادر קרא להם שיתפזו**" (עמ' 41 בש' 8). לפיכך, עולה שניתנה הוראת פיזור כחוק, וחרכ הוראה זו הגיבו המתפרעים, באלימות ולא התפזו בשלום לדרךם.

אשר לטענת ההגנה, כי השוטרים לא המתו זמן סביר, בין ההכרזה למפגינים ועד נקיטת אמצעים פיזיים לפיזור ההתקהלות ומעצר המתפרעים, בהם הנאשם, המושג "זמן סביר" הנקבע בהוראת סעיף 154 לחוק העונשין, הדינה בפייזורה של ההתקהלות, הוא מושג תלוי מצב, הנגזר מנסיבות העניין (ראה י.קדמי, **על הדין בפליליים**, חלק רביעי), מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006 בעמ' 2014 וההפניות שם).

מתוך הראיות שנשמעו, עולה כי לא מדובר באווירת מחהה לגיטימית, נטולת אלימות, אלא בדיקת היפך מכך. האווירה הייתה נפיצה, רווייה מתח ואלימות, ההתפרעות הייתה קשה וכלה שימוש באמצעים אלימים מצד הפורעים כנגד השוטרים. הפורעים השילכו אבנים על שוטרים, ירו לעברם זיהוקים תוך סיכון חייהם, וסירבו להתרזרז, תוך שהם קוראים קריאות ומנייפים דגליים.

אין דרךeparsh התנהגות זו, אלא סירוב אלים להתרזרז ולהישמע להוראות השוטרים. מכאן שגם השימוש בכוח לתפיסת המפגינים הפורעים, בהם הנאשם, נעשה על פי החוק, שכן הוראת סעיף 154 לחוק העונשין, מסמיקה את המשטרה לנ��וט בכוח כדי להתגבר על התנגדות "...[ו]לעשות כל הדרוש כדי לפזר את המושפים להתרפע או לתופסת, ואם מישחו מתנגד לתפיסה, יכול המוסמן לשמש בכוח הדרוש, בדרך סבירה, כדי להתגבר על ההתנגדות...".

בנסיבות המתוירות, בהן חי שוטרים היו מצויים בסכנה מיידית כאמור, השוטרים לא היו יכולים או צריכים להמתין זמן רב מעות ההכרזה, אלא היו חייבים לפעול מיידית, לפיזור ההפגנה, לנטרל את הסכנה לשוטרים ולציבור, ולהשב את הסדר והשלום על כנו (ראו גם הוראות סעיפים 3, 4 ו- 5 לפקודת המשטרה, והנחיית היועמ"ש לממשלה מס' 3.1200 הדינה בחירות הפגנה והתקהלות אסורה).

אשר לטענת הסניגור כי הקריאה לפיזור ההפגנה, והאמצעים שננקטו לפיזורה, מבוססים בעיקר, על עדותו של הקzin באדר, אכן כך הדבר. אך גם עדותו של רושדי תומכת בגרסתו של באדר. גם אם הדברים מבוססים בעיקר על עדותו של באדר, לא מצאתי כי יש בכך כל פגם. עדותו של הקzin באדר נשמעה בפירות רב, הוא נחקר ארוכות, עדותו נמצאה מהימנה על כל חלקיה, היא לא נסתרה בחקירה הנגידית, לא עורערה, היא קיבלה חיזוק משמעותית מיתר עדי הتبיעה, ועל כן אני מקבלה גם לעניין הוכחת התקהלות האסורה, הקריאה לפיזורה, ודרכי פיזורה.

השתפות הנאשם בהתפרעות וחוקיות מעצרו

אשר לשאלת השתפותו של הנאשם בהתקלות האסורה. ההחלטה קבעה כי אין נפקא מינה מהי סיבת הגעתם לזרת ההתרעות וכי גם אם הزادן למקום באקראי יכול הוא להיחשב כמשתף. ראו הדברים שנאמרו בע"פ 100/51 א. דרשויבץ' ואח' נ' הייעץ המשפטי לממשלה (13.3.52):

"**משהפכה ההתקלות לבתי חוקית, ובפרט כאשר הופר כבר השלום, הרי המשכת ההתקלות למרות הקראיה להتفسר, נהפכת עצמה ל'מטרה משותפת לכל', וכן אף אדם שלא היה שותף למשטרת העיקרית נעשה שותף ... אדם יכול להיות שותף למטרה... אף אם בטרם הגיעו למקום ההתקלות כלל לא ידע על קיומה, ונctrף אליה והמשיך להשתף בה לאחר שנהפכה לבתי חוקית..."**

ראו גם דברי המלמד !קדמי בספרו "על הדין בפליליים" (חלק רביעי), מהדורה מעודכנת, תשס"ו - 2006 בעמ' 2008 וההפניות שם:

"**'המשתף',משמעותו: מי שלוקח חלק למעשה בהתקלות, כאמור: מי שנמנה בין המתಹליים...ואין צורך בקיומה של 'הסכמה הדידית' בין המשתפים 'להשתף' באותו התקלות...הכל הוא, כי 'מי שלוקח חלק בהתקלות וממשיך בעקבשות לשנות מקום לאחר שנתעורר חשד רציני להפרת שלום הציבור ולאחר שנדרש על ידי המשטרה לכת לדרכו, מעמיד עצמו במצב של 'משתף' בהתקלות לבתי חוקית...אדם יכול להיות שותף למשטרת...'.נבחנת לא רק התנהגותו של כל אחד מהפגיניס... אלא התנהגות הקבוצה כולה... ועוד כן אין להיזיק לטענה בדבר חלקו המזערני של מגן זה או אחר'".**

מחומר הריאות עולה באופן ברור וחד משמעותו כי הנאשם נטל חלק פעיל בהתרעות. הקצין פארס תיאר כיצד הנאשם נטל חלק בהתקלות האסורה והאלימות והיה חלק מכבוצת של רעולי פנים אשר רצוי לעברו והוא אותה החבורה שזרקה אבניים, ירתה זיקוקים והתפרעה במקום. עוד ציין כי הנאשם היה אלים מאוד (עמ' 17, בש' 26-34). תיאור דומה על התנהגותו האלימה של הנאשם ומhalt האירוע עליה גם מעודיעותיהם של השוטרים רושדי ופרץ (עמ' 37 בש' 20-14, ועמ' 42-44). מכאן, שגם אם הייתה מקבל את טענותו המיתמתה של הנאשם כי הגיע למקום באקראי, הנאשם, לא זו בלבד שהמשיך להשתף בהתקלות וסייע להتفسר, אלא שהשתף והצטרף להמון המתפרע.

לפיכך, הקצין פארס פעל אףו בנסיבות אלה בהתאם לסמכוותו כחוק נוכח הוראות סעיף 154 לחוק העונשין, ומשהנאים ביצע זה מקרוב, לפניו, עבירה על החוק, היה לו סמכות לעוזרו (סעיף 23 לחס"פ (סמכוויות אכיפה מעכרים) התשנ"ו-1996). צוין כי קיימת סמכות מעוצר מחייבת, ללא פקודת מעצר, של כל המצוי בהתקלות ומסרב להتفسר או מתהממה בכך (סעיף 79(1)(א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש, תשל"א-1971]).

אשר למחדל החקירה הנטען ע"י ההגנה, בדבר הורדת מצלמות מהשיטה, נתען כי מעדות השוטר אריסן סעיד עולה כי הורדן מצלמות אך תוכרי הצלום לא הוצגו לבית המשפט והדבר מהוות מחדל חקירה חמור הפוגע בהגנת הנאשם. כך גם לגבי אי הפעלת מצלמת גוף על ידי השוטר פארס.

לא מצאתי שיש ממש בטענה. ראשית אזכיר, כי מחדל חקירה נבחן על רקע מכלול מחומר הראיות ונבחנת השאלה האם בהינתן קיומו של מחדל היה בכר כדי לפגוע בהגנת הנאשם ולקפח אותה. שנית ולגופו של ענין. בכל הנוגע לצלמות הרחוב, מצוין בת/23 כך: "בבדיקה מצלמות אין מצלמות שכיסו את האירוע מצלמות עיר ללא אלימות, שבהן בימים קודמים ע"י המתפרעים ולכך אין TIUוד לאירוע". ברור לחלוtin, אם כך, כי אין יסוד לטענת הסניגור. בכל הנוגע למצלמת הגוף של השוטר פארס, הקצין הסביר, כי בכלל, שוטרים נשאים עליהם מצלמות גוף, אך קצינים לא חייבים, لكن לא נשאים מצלמת גוף. עוד בההיר, כי השוטרים שנכחו באירוע, לארכיבו מצלמות גוף, מאחר ולבשו אפוד ציזד (עמ' 21 ש' 27-34).

לפיך, על יסוד חומר הראיות ומהኒמוקים הנזכרים, אני קובע את הממצאים העובדיים הבאים:
הנאשם השתתף בהתקהלות האלימה והאסורה.

המשטרה ביצעה קרייה כדין לפיזורה, אך משתתפי ההתקהלות, בהם הנאשם, לא נענו לקריאה זו.
בתגובה לקריאת המשטרה לפיזור ההתקהלות, החלו משתתפי ההתקהלות, לידעות אבנים וזיקוקים ישירות לעבר השוטרים, יצרו סיטואציה מסכנת חיים, קראו קריאות לאומניות, המשיכו להפר את השלום והסדר הציבורי, באופן שיש בו להטיל אימה על הציבור.

השוטרים הגיעו כדין, בהפעלת כוח סביר, ובאמצעים לפיזור ההפגנה, ובתוך כך, נעצר הנאשם כדין, כשהוא רעל פנים ולבוש שחורים, בעודו מנסה לנוס מהמקום, כשל פניו עטה צעיף שחור אפור (שהוא לא מכחיש שעתף את פניו).

נקודות מחלוקת שלישית: התקיפה של הקצין כامل פארס -

הकצין באדר, מסר בעדותו, כי הוא תכלל את כל האירוע, והוא לא כוח בראשות פארס, לבצע מרוב על מנתiloc וולעוץ את הגערין הקשה של הפורעים (עמ' 7, בש' 34-20).

פארס העיד שהוא איגף את הפורעים, זיהה כ-100 מתפרעים רעל פנים אשר יורם זיקוקים, יצא בראש הכת Ichud עם עוד שני שוטרים, נכנס בתוך החמון, תפס את אחד הפורעים, אך זה הצליח להתחמק מידיו, ומספר שניות לאחר מכן, זיהה קבוצה רעלת פנים שרצה לעברו, ותפס מתוכה את אחד החשודים, והובילו ארצה, הוא הנאשם שבפני בית המשפט (עמ' 17 בש' 25-32).

אשר לתקיפתו ע"י הנאשם, העיד פארס, כי הנאשם התנגד למעצר באלים רבה, תוך שהוא נונן לפארס מכת אגרוף לפנים, הולם בו בידיו וברגליו, ומנסה בכל דרך להימלט מידיו. פארס הסביר, כיצד השולט עליו, ולא הסתיר את העובדה שהשתמש בהפעלת כוח נגדו, על מנת לרסנו ולהשתלט עליו. הוא ציין, שהברור הגיעו וסיעו לו להשתלט על הנאשם אשר התפרק באופן אלים למדי. עוד הדגיש, כי הוא בטוח לחלוtin שהנאשם הוא זה שהנתן לו אגרוף בפנים, ואת

הפגיעה בפנים הוא קיבל מהאגוף זהה, ולא ממוקור אחר (עמ' 18 בש' 4-10).

יצין כי כאשר התבקש פארס על ידי בית המשפט להתייחס לכך, שבדוח פעולה של שוטר אחר, נאמר ע"י אותו שוטר, שהוא ראה מישחו אחר שנונן לפארס בעיטה בפנים, בעודו מנסה להשתלט על הנאשם. לכך השיב, שהוא היה ממוקד בהשתלטות על הנאשם, הדגיש את העובדה שהוא זה שהותקף, והנואם הוא זה שננן לו אגוף בפנים, ובלשונו: "**הנואם נתן לי אגרוף בפנים זה בזדוןות**". הוא הוסיף, כי התמונות שהוצגו בפניו (ת/2) הן תמונות שהוא צילם, לאחר שנפגע מהנאם. כאשר עצר את הנאשם, צילם אותו עם הציעיף ששימש את הנאשם להסתיר את פניו. כמו כן, מסר כי הוא עצמו, נזקק לטיפול רפואי, והתעודה הרפואית שהוצאה בפניו (ת/3) היא התעודה המשקפת זאת (ראו עמ' 18, בש' 8-14).

כאשר נשאל על מזיכר ההבהרה שערך (ת/4), מסר כי הוא ערך אותו על מנת לחדד ולהבהיר כי הנאשם זהה על ידו, וכאשר הנאשם נתפס ונעצר על ידו בשטח, הוא היה רעל פנים. עוד ציין, את מצב התאורה, את המרחק בו הוא זיהה אותו, את הציעיף שעטף את פניו, וכיצד לאחר שעצר אותו הוריד לו את הציעיף, וקשר אותו מסביב לראשו של הנאשם, על עיניו של הנאשם, כי הפגין אלימות רבה (שם, בש' 20-24).

עדות השוטר רושדי גאנם מחזקת את עדותו של הקצין פארס. הוא הסביר, כי הוא היה בכוח המארב יחד עם הקצין פארס, הסביר כיצד הם איגפו את המטען הפורע, ידו רימוני הלם כדי לדרבן את הפורעים להימלט לעברם, כיצד הוא תפס את אחד הפורעים, אשר אף הוא התנגד לאלימות, ונתן לו אגרופים, אך הוא השתלט עליו. תוך כדי כך, זיהה לידיו את הקצין פארס המשתלט על חשור אחר, שהמשיך להתרפע ולהתנגד לאלימות, כשהוא מציין שהמקום מואר היטב וניתן לראות היטב את הדברים (עמ' 37, בש' 15-20 ועמ' 38 בש' 1).

הקצין פארס נחקר חקירה ארוכה ומזכה על עדותו, כמו גם יתר השוטרים המעורבים ישירות באירוע. בוחנתי היטב את האופן בו מסר פארס את עדותו, את האופן בו הגיב לשאלות הסניגור, כיצד ענה, מה ענה, השוויתי זאת לדוחות הפעולה שערך, ליתר חומרה הראיות, והעדויות שנשמעו בפניו, ומצאתי את עדותם אמונה ומהינה.

ニיכר היה מעודתו, כי הוא מתאר את הדברים כפי שחווה אותם, תוך שהוא זוכר היטב את הפרטים, מ Dickinson, לא נרתע מלספר שהפועל כוח מרسن כלפי החשוד, שככל מכות כלפיו, מאוחר והאחרון היכה אותן נמרצות והתנגד לאלימות, לדבריו הדבר היה הכרחי, כדי להתגבר על אלימותו של הנאשם. עדותם הקרוינה כנות ואמינות, ולא מצאתי יסוד כלשהו לפיקפק בה, ועל כן אני מקבל אותה כמסקפת נכונה את התרחשויות הדברים.

אשר לטענה שלטה כבר בחקירהו לגבי קבלת מכח לפנים ממתפרע אחר, מקובלים עלי הסבירו של פארס. הוא זה שהתמודד עם הנאשם, הפיל אותו ארצתה, נאבק אליו, חטף ממנו מהלומות, והשיב להן בכוח, כדי לרנס את הנאשם, שהפגין אלימות רמה, תוך שהוא נעזר בעוד שוטרים. בעיצומה של פעולות כה סוערת ואיינטנסיבית הדעת נתנת שדבריו מדוייקים, מה גם שהם מקובלים חיזוק מיתר עמידתו לשטח.

עדותם של השוטר פארס, קיבלת חיזוקים מעודתו של השוטר רושדי גאנם, אף היא נמצאה אמינה בעיני, לא נסתירה בחקירה נגדית, לא הופרכה, השוטר גאנם בהגינותו הרבה, סיפר רק מה שראה, הוא הבחן תוך כדי מאבק בחשוד שלו, בשוטר פארס נאבק ומתחמודד עם הנאשם, אשר התנגד באלים רבה למעצרו.

חיזוק נוסף לעודתו של פארס, יש בעודתו של הקצין באדר, אשר הגיע למקום לשיער לפארס, והבחן בשני החשודים, בנאשם, ובחשוד אחר, שניהם מתנגדים למעצר בכוח, תוך שראה כיצד פארס שוכב על העצור, מתעמת איתו, לאחר שהאחרון התנגד למעצר. עוד הוא הבהיר, שהקצין פארס מדים, נפצע בפניו, ואף מסר שהוא פונה לקבלת טיפול רפואי בשטח, עקב התעמתות עם הנאשם. גם עדות זו, לא נסתירה בחקירה נגדית, לא הופרכה ואף בה מצאתי ליתן אמון.

מנגד, עדותו של הנאשם, הייתה בעיתית בלשון המועטה, לא האמנתי לו, וככל שהheid, התעצם חוסר האמון בעודתו.

הנאשם מסר כי ביום האירוע יצא להליכה רגלית בעיר, וירד לחוץות שפרעם. הוא שמע אנשים צועקים, ראה זיקוקים, ואז מסקרים, המשיך ללכת לעבר ההתקומות, כאשר לפטע הגע מישחו, נתן לו צעיף ואמר לו: "**תשים את זה על הפה...קח את זה בשבייל הגז**" (עמ' 47, שורה 18). לפטע הבהיר בשני רימונים לידיו, אחד מקדימה ואחד מאחור, והתרחש פיצוץ חזק. הוא פחד, שם את הצעיף על פיו והסתובב, בדיק באותו רגע, שוטר תפס אותו, הוא נפל על הרצפה, ולא הבין עדין מה קורה.

השוטר שתפס אותו, ישב עליו, נתן לו אגרופים לפנים, ואז באו גם חיללים, גם הם נתנו לו אגרופים בבטן וגבבו, הם ביקשו את הידיים שלו, והוא נתן להם את הידיים בלי להשתולל, ובלי להתנגד. לאחר מכן, שמו לו את הצעיף שהוא ברשותו, על העיניים, ואת הידיים א Zuk מאחורי גבו, ולקחו אותו, והוא לא יודע לאן, סגרו לו את העיניים. הוא חש בסחרחות, ביקש עזרה, אך לא התייחסו לבקשו, ומישחו אמר לו "לך תמות" וקילל אותו. בהמשך, נלקח לתחנת המשטרה ונעצר.

לשאלת הסניגור, הבהיר כי תקף את הקצין פארס, מסר שהוא נפל על הרצפה, ואז הקצין החל לחת למוות, הוא לא הבין מה קורה אליו, הוא לא השתולל, לא התנגד למעצר, וכאשר התבקש למסור את ידיו הוא נענה לבקשתו. אשר להשתפות בהתקלות, הוסיף ומסר שהוא לא השתתף בהתקלות, הוא ניגש סמוך למקום ההתקומות, מסקרים.

התרשמתי מגישה מיתמתת, מתחמקת, רוית פרכות וסתירות. הנאשם טען שהגיע למקום ההתקלות רק מתר סקרים, כאשר אני מזכיר, שבאותה עת, לפי חומר הראיות, כל שפרעם סערה וגעשה מהפרות סדר אלימות שכלו ורי זיקוקים, פגעה ברכוש פרטי וציבורי. הוא טען שהוא פסע בטילת להנאותו, כאשר לפטע קיבל צעיף, מאדם שהוא לא מכיר, ומיד לאחר מכן, שוב, באופן מקרי לחלוtin, הושלך גז מדמייע, ולצורך התגוננות מהгаз, הוא הצמיד את הצעיף לפניו.

עדות זו לא הייתה אמינה עלי, ניכרת הייתה ההיתכנות של הנאשם על דוכן העדים, כשהוא מעיד. לא האמנתי לו כשלען שהוא לא ידע שהיה הפרת סדר אלימה במקום. בהינתן המכשול הראייתי, אוסף המקוריות לה גורס הנאשם,

נשמע מופרך ותלוש מהמציאות, בלשון המעתה.

יצוין, כי לכשנעצר הנאשם והתבקש למסור תגבורתו, אמר: "**אני מצטער**" (ת/3), הוא לא אמר: "תניחו לי אני חף מפשע", "רק עברתי במקום", "עצרתם את האדם הלא נכון", "לא עשית כלום" וכו', כפי שהיינו מצפים, באופן סביר, מכל אדם תמים שנקלע לסייעותאציה דומה. יודגש, כי דבריו של הנאשם, היו תגובה מיידית, ספונטנית, שערכה רב, היא משקפת את הלחץ רוחו באוטה עת, והיא ראשית ראייה ברורה לכך, שהנאשם ידע היטב שנוכחותו במקום, לא הייתה תמיינה, ונטיילת החלק בהתרפעות האלימה היה שלא כדין.

זאת ועוד, הנאשם סתר את עצמו ביחס למקוםו באירוע. בחקירהו במשטרה, אישר כי היה בתוך החמון (ראו ת/5, עמ' 4), ובעדותו במשפט ניסה להרחיק את עצמו (ראו עדותו בעמ' 51 שורות 6 - 8), וכן ת/10. בנוסף, למרות שצולם נסה להכחיש כי זה הוא. הוא צולם על ידי הקצין פארס, מיד לכשנעצר, זיהה את עצמו בתמונות, ואילו בחקירהו במשטרה, הכחיש וטען שהוא לא הוא (ת/5, עמ' 5, שורות 73 - 81 וראו עדותו בבית המשפט בעמ' 50, שורות 9 - 12).

בנוספ, עולה היטב מעדיות השוטרים, כי הנאשם, אשר היה מהדמויות הדומיננטיות בהתקהלוות, הפעיל אלימות וקשה וחרמורה בעת מעצרו ע"י פארס, דבר שהצריך שלושה שוטרים כדי להתגבר על האלימות שלו. גם הפגיעה בפניו של הקצין פארס, מדברת בעד עצמה, ומלמדת כי הנאשם הפעיל עליו אלימות ותקף אותו.

טענת הנאשם, כי בדיק כשהגיע למקום, עבר מאן דחוא והגיע לו צעיף כדי לכטוט את פניו, עוד טרם שהושלכו הרימונים, כך גרסת הנאשם עצמו בבית המשפט, תמורה לחלוטין, ולא נשמעה אמונה. השוטר פארס העיד כיצד הנאשם רץ לעברו כשהוא רעל פנים, פניו עטופות בצעיף, שנועד להסתיר את פניו, לבלי יזהה ורק לאחר שנעצר, הוסר הצעיף מפניו, וכאמור צולם על ידי השוטר.

המסקנה היא, שאני דוחה את גרסתו של הנאשם, כבלתי אמונה, וمعدיף על פניה, את גרסת הקצין פארס, אשר עשתה עלי רושם מהימן, וקיבלה חיזוקים מיתר העדיות, והאמור בחומר הראיות.

לפיכך, נקבעים בזאת הממצאים העובdatים הנוספים הבאים:

הנאשם התנגד למעצרו שלא כחוק, לכשנעצר על ידי הקצין פארס, תקף אותו בכך שהיכא אותו במכת אגרוף בפניו, היכא אותו בידי וברגליו, והפעיל עליו אלימות שהצריכה הפעלת כוח נגדו כלפיו, הן על ידי הקצין פארס, והן בסיעו של שוטרים נוספים, על מנת לרסנו ולהשתלט עליו, כדי לעוזרו.

במעשיו אלה, תקף והכשל הנאשם בכונה את קצין המשטרה פארס, כתוצאה מתקיפת הנאשם את הקצין פארס, נגרמו לקצין הפגיעה המפורטות בתעודה הרפואית (ת/3) ובכתב האישום.

סוף דבר:

על יסוד כל הממצאים, הנני קובע כי הוכחו כל עובדות כתוב האישום ויסודות העבירות המיוחסות לנאשם, ועל כן, הנני מרשיע את הנאשם בהतפרעות - עבירה לפי סעיף 152 לחוק העונשין ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ז' אב תשפ"ב, 04 אוגוסט 2022, במעמד הצדדים